

when it rains

amikor esik...

Egy éjszaka megváltoztatta
az életemet. Örökre.

finep
selection

L I S A D E J O N G

L I S A D E J O N G

when it rains

amikor esik...

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

„Love is the flower you've got to let grow.”

„A szerelem virág, hagyd, hogy kinyíljon.”*

- John Lennon -

* A fordító fordítása.

Prologus

EGY KISVÁROSBAN NEM SOK SZÓRAKOZÁS AKAD, miután a futballmeccs véget ér péntek este. A szezon kezdetén a középiskolám végzős tanulói kitalálták, hogy gyűljünk össze tábortűz mellett minden meccs után. Igazából ez csak ürügy volt az ivásra, meg hogy összejöhessen valakivel az ember. Engem egyik sem érdekelt, de azért mindig elmentem, hogy a barátaimmal legyek.

Ott voltam aznap este is.

Azon az estén, ami után visszahúzódtam egy sötét világba, ahol az égen nem ragyogott csillag, nappal nem sütött a nap, és engem elhagyott minden remény.

Azon az éjszakán véget ért az életem.

Beau Bennett akkor éppen nem volt ott. Ha ott van, megment, ahogy mindig. Aznap estére azonban szobafogságot kapott, mivel az előző pénteken túl későn ment haza. Ha jól emlékszem, ez volt az egyetlen este, amikor Beau-t szobafogsággal büntették.

Én hiszek abban, hogy az élet véletlenek sorozata, és aznap este a véletlenek nagyon elbántak velem.

Morgannel mentem a partira. Ő volt a legjobb barátnőm harmadik óta. Akkoriban a végzősök osztálytitkárával járt, hamarosan el is tűntek. Én ott maradtam pár osztálytársammal. A tábortűz mellett ücsörögtünk. Abszolút biztonságban éreztem magam, mert legtöbbjüket azóta ismertem, mióta ideköltöztünk öt éves koromban. Ez az egyik jó dolog a kisvárosokban.

Legalábbis azt hittem.

A karomat magam köré fonva ültem, hogy felmelegítsem magam ott, ahová a tűz melege nem ért el, amikor lezökkent mellém Drew Heston. A gyomrom azonnal meglódult. Drew végzős volt. Mindenki csak Mr. Futballnak hívta. Ő volt a helyi hős, az a fajta srác, akit egyszer majd biztosan óriásplakátok hirdetnek a város határában. Ráadásul fantasztikusan nézett ki. Rövid, sötét haja volt, világoszöld szeme és széles válla.

Titokban azóta rajongtam érte, hogy először beléptem a középiskola ajtaján. Nem volt semmi, ahogy a folyosón vonult, felemelt fejjel. Minden lány kénytelen volt ráfigyelni, beleértve engem is. Még sosem beszéltem vele, erre most ott ült mellettem a tűznél. Alig tudtam elhinni.

Ilyen dolgok nem történnek Kate Alexanderrel.

– Szia, Kate, hogy vagy? – kérdezte Drew.

A tekintete szinte perzselt. Képtelen voltam ránézni. Csak attól, hogy ott ült mellettem, teljesen megkukultam.

– Jól – motyogtam, és az alsó ajkamba haraptam.

Borzongás futott át rajtam, mintha áramütés ért volna, amikor végül rápillantottam.

– Ott voltál a meccsemen ma este? – kérdezte, a vállával meglökve a vállamat.

Éreztem az izmos testéből áradó meleget, és elpirultam.

Gondolatban felidéztem a harmadik negyedét, amikor Drew eldobta a labdát az elkapó sztárnak, Jackson Reidnek, akit védők vettek körül. A szívem hevesen vert, izgatottan figyeltem, ahogy Jackson meg három játékos a másik csapatból egyszerre ugranak fel, hogy megszerezzék a labdát. Jackson lett a nyerő, mivel Drew pontosan a kezébe dobta. Ezt mi valóságos csodaként éltük meg, de Drew számára teljesen hétköznapi dolog volt.

– Remek voltál – feleltem, és idegesen felnyúltam, hogy megigazítsam a lófarkamat.

Feltámadt a szél, és pár csepp eső hullt az égből. Fel-alá húzogattam a karomon a kezem, hogy elűzzem a testemből a hideget, de nem segített.

– Fázol? – kérdezte, és még közelebb csúszott hozzám.

Úgy nézett rám, hogy remegni kezdett a gyomrom. Nem voltam ugyan számkivetett az iskolában, de nem tartoztam a menő, népszerű lányok közé sem, akikkel a Drew-hoz hasonló fiúk az idejüket töltötték általában.

– Egy kicsit. Otthon felejtettem a kabátom – feleltem, miközben újabb esőcseppek hulltak az arcomra.

Felállt, és a kezem után nyúlt.

– Gyere! Van a házban pulóver, adok.

Az ő házuknál tartottuk a partit, mivel a szülei elutaztak azon a hétvégén. Egy percig haboztam, mielőtt megfogtam volna a kezét. Tudtam, hogy kicsoda, de valójában nem ismertem. Nem ez volt az első alkalom, hogy a házuknál jártam, de ez volt az első alkalom, hogy behívott. Volt némi rossz érzésem, de továbbra is bíztam benne. Nem volt rá okom, hogy ne bízzak.

Drew kinyitotta a bejárati ajtót, és egy percre sem engedte el a kezem, miközben végigvezetett a házon. Az érdeklődésemet a modern színekre festett falak és a gyönyörű cseresznyefa padló kötötte le, fel sem fogtam, hogy az emeletre tartunk.

Figyeltem, ahogy előszedett a zsebéből egy kulcsot, és kinyitotta az egyik emeleti ajtót. Bizonyára észrevette az arckifejezésemet, mert a szája mosolyra húzódott.

– Nem szeretem, ha rajtam kívül bárki bemegy a szobámba – mondta, és belökte az ajtót.

Bólintottam, és követtem a szobába. Volt-e valami rossz érzésem, amikor beléptem Drew Heston szobájába? Igen. Megfordult-e a fejében akár egy pillanatig is, hogy nem kellene ott lennem? Nem. Ismertem évek óta, és mindenki, aki ismerte, az egekig magasztalta.

Amikor viszont becsukta az ajtót, majd be is zárta, a szívverésem felgyorsult. A tekintetét követve körbepillantottam a szobában. A falakat sötétkékre festették, és különböző futballposztterekkel volt tele. És sosem fogom elfelejteni, hogy a szobának olyan szaga volt, mintha Drew kölnivel próbálta volna elfedni az átizzadt tornacucca bűzét.

Drew mozdulatlanul állt, és üvegessé vált tekintettel meredt rám. Hirtelen úgy éreztem, nem jó, hogy ott vagyok.

– Megkeresnéd azt a pulóvert? Vissza kéne mennem, mielőtt Morgan keresni kezd.

– Ó, persze, egy pillanat – mondta, és beletúrt egy fiókba a komódon.

Én az ablakhoz mentem a szoba túloldalán, és lenéztem a hamvadó tűzre. Az eső most erősebben verte az üveget, amitől nem láttam messze, de úgy tűnt, mindenki elment a tűz közeléből. *Tényleg sietnem kell, ha nem akarom, hogy Morgan elmenjen nélkülem.*

A ház teljesen néma volt, amitől kirázott a hideg. Behunytam a szemem. Hallottam, hogy Drew léptei közelednek felém. A szívem gyorsabban vert, ahányszor meghallottam, hogy a cipője gumitalpa a padlóhoz ér. Rossz érzés volt a szobájában lenni, tudtam, hogy el kell menekülnöm onnan. Ostobaság volt bejönni a szobájába... és hatalmas hiba volt eljönni ebbe a partiba Beau nélkül.

Közeledtek a léptei. Sarkon fordultam, hogy odamenjek az ajtóhoz. Sötét szeme kifejezéstelenül bámult rám. Nem ugyanaz a Drew volt, aki leült mellém a tűznél. Ki akartam rohanni a házukból, egyetlen pillantást sem vetve magam mögé, de elállta az utamat.

– Kezd túl meleg lenni idebent. Majd ott kint várok – hazudtam, és az ajtó felé intettem.

Egyetlen szó nélkül hozzám nyomta a testét. Nyirkos volt a tenyerem, és a térdem majdnem összecuklott alattam. Drew mintha transzba esett volna, ami halálra rémített.

– Drew!

– Kint esik az eső, Kate – mondta, és a keze közé fogta az arcom.

Hátraléptem, hogy ne érjen el, de utánam jött. Hamarosan a falhoz ért a hátam. Most már nem tudtam elmenni. A kezeit a falnak támasztotta mellettem, a két karja közé zárva.

– Mm, olyan jó az illatod – morogta, a nyakamhoz nyomva az ajkát.

Téhetetlennek éreztem magam.

– Drew, kérlek, engedj elmenni! Meg kell keresnem Morgant – kiáltottam.

Reszketett az egész testem. Úgy félttem, mint még soha. Dermeszűrés érzés volt, mozdulni sem tudtam.

Drew nem hallgatott rám. Az ajkát végighúzta az állam vonalán. Elfördítettem a fejem, de követte a mozdulatomat.

– Mi a baj, Kate? Látom, hogy nézel rám. Te ugyanúgy akard ezt, mint én – mondta rekedt hangon, amitől még jobban elöntötte a rémület az amúgy is dermedt testemet.

A melléneк feszítettem a kezem, a maradék erőmmel igyekeztem ellökni magamtól, de nem mozdult. Egy jottányit sem.

– Engedj el! – könyörögtem.

Jobb kezével erősen megragadta a csípőmet, és durván a számra szorította a száját. Éles fájdalom hasított az ajkamba, nem éreztem mást, csak a vérem ízét és az alkoholos leheletét.

Megkereste az ingem alját, és kezdte felhúzni a meztelen hasamon. Megpróbáltam előrelépni, de sokkal nagyobb és erősebb volt nálam. A próbálkozásom, hogy eltaszítsam magamtól, inkább rontott a helyzeten.

Szorosan megragadta a csuklómat, odavonszolt az ágyhoz és rálökött, arccal lefelé. Ki akartam szabadítani a karomat, de fájdalom nyilallt a csuklómba. Még soha életemben nem rettegettem ennyire. A karomat továbbra is összefogta a hátam mögött, és a térdével az ágyhoz szögezte a lábam.

– SEGÍTSÉG! – kiabáltam rémülten, amilyen hangosan csak tudtam, a könnyeimben át.

Drew a számra szorította a kezét, és fájdalmasan hátrarántotta a fejem.

– Mindenki kint van. Senki nem fog meghallani.

Ekkor feladtam. Mozdulni sem tudtam alatta, és egyedül voltam, nem volt senki, aki megmenthetett volna. Minden maradék erőm elhagyott. Teljesen esélytelennek látszott, hogy bárki is kiszabadítson ebből a pokolból. Könnyek gördültek le az arcomon, eláztatva Drew ágytakaróját. Megszállottan csak az esőcseppekre figyeltem, ahogy az ablakon kopogtak. Drew lerántotta a farmeremet, a bal bokám

körül lógott. Amikor hallottam, hogy kikapcsolja a nadrágszóját, úgy éreztem, nem kapok levegőt. Még sosem voltam ennyire kiszolgáltatott, és nagyon nem vágytam rá. Valaki különleges férfinak tartogattam magam, és Drew ezt akarta elvenni tőlem. Levegő után kapkodtam, de nem tudtam belepréselni a tüdőmbe. Újból sikoltottam, de némán. Nem jött ki hang a torkomon.

Éreztem, ahogy a hátsómhoz préselődik, és majdnem elhanyagtam magam.

– ÁLLJ! – sikoltottam végre, és próbáltam ismét kiszabadítani magam, de túl erős volt.

Halkan felkuncogott mögöttem.

– Feladod?

– Kérlek, ne! – könyörögtem újra.

Ez volt az utolsó esélyem, tisztában voltam vele. Nem felelt. Amikor hallottam a szakadó fólia hangját, szorosra zártam a szemem, és némán imádkoztam. Azt kívántam, bárcsak egy rossz álom lenne, amiből hamarosan felébredek. Azt kívántam, bár belépne valaki az ajtón, és megakadályozná, hogy ez megtörténjen. Azt kívántam, bárcsak valahol másutt lennék, nem itt.

De aznap este senki nem hallgatott meg. Hallottam, ahogy az eső halkán kopog az ablakon, ám ettől eltekintve a ház teljesen néma volt. Valaha szerettem az eső hangját, de Drew ezt is elvette tőlem.

Gyorsan nyomult belém, a fájdalom végignyilallt az egész testemen. Fűlsiketítően sikoltottam fel a sötét szobában. Szorosan behunytam a szemem. Úgy éreztem, fuldoklom, és sehogy sem tudok a felszínre jönni. Még sosem éreztem ilyen erős fizikai és lelki fájdalmat. Ez volt életem legrosszabb pillanata.

Még ma is az.

Drew nem hagyta abba. Akkor sem, amikor felsikoltottam. Akkor sem, amikor sírtam. Minden lökéssel újra és újra elfoglalta a testemet, minden alkalommal megölve bennem egy kis darabot. Ha küzdöttem, csak jobban fájt, úgyhogy nem mozdultam, dermedten bámultam tovább az ablaktáblán legördülő esőcseppeket. Drew néha felmordult, miközben darabokra tépte a lelkem. Én próbáltam kizárni magamból mindent. Nem akartam, hogy a szavait megőrizze az emlékezetem, elég volt tudni, hogy együtt kell élnem az érzéssel, milyen volt, amikor elfoglalta a testem. Tudtam, ezután többé már nem leszek olyan, mint voltam.

Nem emlékszem, mennyi ideig voltam a szobában, de egy örökkévalóságnak tűnt. Az egész életem lepergett előttem, miközben a fájdalom szétáradt bennem. Életem hátralévő részében örökre bánni fogom, hogy felmentem abba a szobába Drew Hestonnal. Sosem kaphatom vissza azt a napot, sem a többi dolgot, amit elvett tőlem.

A legfontosabb dolog, amit elveszítettem, az énképem volt. Tizenhét évembe telt az alapok felépítése, a lerombolásához viszont pár perc elégnek bizonyult.

Gyűlölöm Drew Hestont.

A régi Kate elment... és sosem jön vissza.

És mindig gyűlölni fogom, amikor esik az eső.

1. fejezet

2 évvel később

S OHA NEM GONDOLTAM VOLNA, hogy egyszer csak nem lesz majd fény az életemben. Nem látok egyetlen reménysugarat sem. Nem lesz mire várnom. Valaha a futócsapat sztárja voltam, ma már csak magam elől futok. Régen arról álmodoztam, hogy egy nap jogász lesz belőlem, de most még arra sem tudom rávenni magam, hogy főiskolára menjek. Valaha rengeteg barátom volt, most nincs más, csak Beau... és ő holnap elmegy a főiskolára.

Vannak napok, amikor nem akarom folytatni. Mi értelme van? Az emberek egy ideig kérdezték, mi a bajom, de nem mondtam meg nekik. Nem mondtam meg senkinek. Miért? Ki hitte volna el, hogy a város hőse megerőszakolt? Én Kate Alexander vagyok, egy leányanya, egy pincérnő gyereke. Olyan lány, aki még azt sem tudja, ki az apja.

Drew családjának rengeteg pénze van, a városban mindenki úgy tekint rájuk, mintha tudnának a vízen járni. Úgyis engem hibáztatnának, azt mondanák, kiprovokáltam. Nem tudom... lehet, hogy így is van. Talán tettem valamit aznap este, amiből azt gondolhatta,

le akarok feküdni vele. De hiába játszom le újra és újra a dolgokat magamban, nem értem, ami történt.

Már semmit sem értek.

Csaknem belehaltam, hogy egy kisvárosban mindennap látnom kellett azt az embert, aki elvett tőlem mindent. Láttam, ahogy az iskolánk folyosóján vonul, végighajt a kocsijával az utcánkban, beszél az étkezdébe, ahol dolgozom. Nem tudtam enni. Nem tudtam aludni. Nem mentem el otthonról, csak ha muszáj volt, és többet hiányoztam az iskolából abban az évben, mint az összes többiben együttvéve. Csak vegetáltam.

Féltem egyedül maradni. Féltem, hogy újra megteszi. Egykor tökéletesnek láttam ezt a világot, de ez a kép összetört. Nem maradt belőle más, mint néhány szilánk, amit nem tudtam újra összeragasztani.

Amikor Drew elment főiskolára a következő nyáron, akkor lélegeztem először szabadon majdnem egy év után. Ismét együtt lógtam Beau-val, és lassan visszahíztam egy keveset abból, amit leadtam. De továbbra is fogva tart az a két évvel ezelőtti dolog. Még nem igazán jöttem rá, hogyan juthatnék túl rajta. Hogy mit kezdjek az életemmel. Tegyek úgy, mintha rendben volna minden, amikor nincs?

Leginkább egyedül szeretek lenni a szobámban, és zenét hallgatni a plafont bámulva. Meg tudok mutatni minden repedést, dudort és beázást. Több időt töltöttem a plafon bámulásával, mint alvással. Nem szeretek aludni, mert amikor alszom, nem irányíthatom a gondolataimat, és mindig ugyanazt a rémálmot látom. Az emlékképek megragadják a karom, és leszorítanak, ugyanúgy, mint aznap este Drew. Szabadulni szeretnék tőlük. Azt akarom, hogy engedjenek el, de nem hajlandók, kényszeríteni pedig nem tudom őket.

Azt is gyűlölöm, amikor az emberek megkérdezik, jól vagyok-e. Gyűlölöm, amikor faggatnak, hogy mi a baj, vagy hogy hogyan

segíthetnének. Senki nem tud segíteni. Bárcsak felhagynának a próbálkozással!

Anyu megint más tésza. Ő tudja, hogy valami nincs rendben, de nincs annyit otthon, hogy rájönne az igazságra. Nem hibáztathatom. Két munkahelyen kell dolgoznia, hogy megéljünk. Azért dolgozik annyit, hogy gondoskodjon rólam, ahogy az elmúlt tizenkilenc évben is tette, egymaga.

Mikor a jegyeim romlani kezdtek, elővett, de azt mondtam neki, hogy egyre nehezebb a tananyag, és annyiban hagyta. Mikor megkérdezte, mostanában miért nem látja nálunk Morgant, azt feleltem, új fiúja van, és vele tölti minden szabadidejét. Anyu elhitte ezt is.

Amikor megkérdezi, akarok-e vásárolni, a válaszem: nem. Amikor azt kérdezi, el akarok-e menni vele vacsorázni, akkor is nemet mondok. Félek, hogy találkoznék valakivel, akivel nem akarok.

Egyszerűbb elrejtőzni.

Ha viszont eszembe jut az a fájdalmas gondolat, hogy Beau Bennett ötórányi járásra költözik tőlem holnap, legszívesebben összegömbölyödnék, és addig sírnék, amíg el nem fogynak a könnyeim. Majdnem mindennap találkoztam vele, amióta szomszédok lettünk öt éves koromban. És ha a dolgok meg is változtak köztünk az utóbbi időben, el sem tudom képzelni, hogy ne legyen napi szinten jelen az életemben. Ő jelent nekem mindent, még ha ezt nem mondhatom is ki. Ő az egyetlen ember a világon, akiről biztosan tudom, hogy soha nem bántana.

Ő volt az álomom oly sok évig.

Az általános iskolában, alsós korunkban együtt játszottunk mindennap, tanítás után. Persze csak a barátom volt. Én akkor „a fiúk undorítóak” korszakomat éltem, de felsőben valami megváltozott. Kezdtém észrevenni az olyan dolgokat, hogy szép a szeme, erős az

álla... Az osztályban ülve a nyakszirtjét bámultam, és arról ábrándoztam, hogy beletúrok az ujjaimmal a kócos, barna hajába.

Egy nap feleségül akartam menni Beau Bennetthez, de soha semmi nem történt köztünk. Én túlságosan félttem, hogy az első lépést megtegyem, őt pedig túlságosan lekötötte, hogy a csinos lányokat hajtsa az iskolában. Azt reméltem, hogy egy nap majd ő is úgy tekint rám, mint én őrá, de amikor végül valóban így lett, túl késő volt.

Én már nem ugyanaz a lány vagyok. És soha többé nem is leszek.

Voltak jó és rossz pillanataink is bőven. Legutoljára a szalagavatónkra mentünk együtt, Beau meg én. Ha csak eszembe jut, kiver a víz attól való félelmemben, hogy milyen lesz a mai nap.

Este van. A szalagavatóm estéje. Nem akartam elmenni, de Beau valósággal könyörgött, hogy menjek. Azt mondta, egész életemben tutira bánnam, ha kihagynám. El akartam mondani neki, hogy rengeteg dolog van, amit bántani fogok, de a szalagavató speciál nem tartozik közéjük.

Végül Beau kitartásának meglett az eredménye, beleegyeztem, hogy elmegyek vele, ráadásul tudtam, ha én nem megyek, akkor ő sem. A pénz egy részén, amit a vendéglőben kerestem, új ruhát vettem, hogy jól nézzek ki Beau kedvéért. Nem akartam, hogy megbánja, amiért engem választott partnerének.

Amikor Beau kopog az ajtómon, ideges leszek, de kicsit örülök is. Egyetlen estére úgy akarok tenni, mintha normális, boldog tini lennék. Vetek egy utolsó pillantást hosszú, gesztenyebarna hajamra az előtér tükreben, és lesimitom a térdig érő, zafirkék ruhát, mielőtt kinyitnám az ajtót. Beau tátott szájjal bámul rám, és akkor egy kurta pillanatig arra gondolok, talán mégsem olyan jó ötlet ez az egész.

De aztán elmosolyodik, és minden kételyem elszáll.

– Készen vagy? Mehetünk? – kérdezi a kezét nyújtva.

Csodásan néz ki a fekete öltönyében, a kék nyakkendővel, ami passzol a ruhám színéhez.

– Ó, várj csak, majd' elfelejtettem.

Elém tart egy kis dobozt, és kinyitja. Fehér liliomból, a kedvenc virágomból készített kis csuklócsozor van benne. Óvatosan áthúzza a kezemen, és megigazítja, hogy minden virág tökéletesen álljon.

– Köszönöm! – mondom, és a kezébe csúsztatom a kezem.

Az este jobban alakul, mint vártam. A legtöbb időt a táncparketten töltjük, amikor pedig pihenőt tartunk, Beau el sem mozdul az oldalam mellől. Pár ember megbámul, gondolom, meglepi őket, hogy itt látnak, de nem törődöm velük. Valaha én is közük tartoztam, de mostanában inkább mintha kívülről figyelném őket.

Am ma este egy pici részem úgy érzi, ismét a világ része vagyok.

– El akarsz menni az afterpartira? – kérdezi Beau, amikor kigyulladnak a fények, és az igazgató bejelenti, hogy az utolsó szám következik.

Megrázom a fejem. Már így is messze kikerültem a komfortzónámból ma este, és nem akarok találkozni az összes régi barátommal. Mindig úgy érzem, hogy az emberek megítélnék, és ezt utálom.

– Van kedved egy kicsit lógni a tónál? – kérdezi Beau, átkarolva a vállamat.

Van-e kedvem? Két év óta először vagyok boldog, és tudom, hogy ez nem fog örökké tartani. Amint lesz időm ismét

gondolkodni, ez a pillanatnyi kizökkenés Beau-val véget ér. A valóság újra magába szippant.

Bólintok, amikor beszállunk a furgonjába, és letekerem az ablakot. Némán autózunk, a szél cibálja a hajamat, és halkán szól a countryzene a rádióban. Azt kívánom, bár csak az élet minden pillanata ilyen volna. Szabad vagyok, biztonságban érzem magam, és ami a legfontosabb, a régi énem egy része visszaóvakodott a jelenbe.

Megállunk a parton. Beau felkap egy meleg takarót a hátsó ülésről, aztán kiugrik a kocsiból, és körbejön, hogy kinyissa az ajtót nekem. A tóhoz sétálunk, lerakjuk a takarót a víz szélétől pár lábnyira. Még csak május van, csípős a levegő. Leülünk egymás mellé. Mélyen beszívom a tó felől jövő csodálatos, nyirkos szagot, és érzem, ahogy szétárad bennem a nyugalom. Lány szellő fújdogál. Megborzongok.

– Fázol? – kérdi Beau.

– Aha. Nincs olyan meleg, mint gondoltam – mondom, és a karommal átölelem a felhúzott térdemet.

Beau kibújik a zakójából, és a vállamra teríti. Ez az egyik dolog, amit imádok benne: előbb mindig másokra gondol, csak aztán jön ő.

Tovább nézzük a vizet, hallgatjuk, ahogy a levelek susognak a szélben, és az apró hullámok megtörnek a parton. Minden nagyon békés. Ha lehetséges volna, itt maradnék, ebbe a pillanatba zárva örökre, különösen, ha így kitörölhetnék minden más pillanatot.

– Nem gondoltad meg magad a főiskolával kapcsolatban? – kérdezi Beau, megtörve a csendet.

Nem gondoltam meg magam. Még csak nem is gondolkodtam rajta. Különbben sem számít, nem látok különösebb jövőt magam előtt.

– Nem. Itthon maradok, ebben az évben még biztosan.

– Bárcsak meggondolnád magad! Te olyan tehetséges vagy, Kate. Meg kellene a világnak mutatnod – mondja a vízre szegezett tekintettel.

– Most nem megy – suttogom, és visszanyelem a feltoló érzelmeket.

– Valami megváltozott benned, és én addig fogok kutakodni, amíg rá nem jövök, mi az.

Felém fordul, és összekapcsolódik a tekintetünk. Mondánám neki, hogy a régi Kate nem jön vissza soha, de ezt már megbeszéltük. Feltenne egy csomó kérdést, amikre nem akarok válaszolni.

– Sajnálom – mondom, elfordítva a tekintetem.

A szemhéjam kezd elnehezülni, ezért hanyatt dőlök, szorosán magam köré tekerve a zakót. Behunyom a szemem, és hallgatom a természet hangjait, hogy eltereljem a gondolataimat más dolgokról. Amikor megérzem Beau-t magam mellett, kinyitom a szemem, és látom, hogy lenéz rám, fejét a tenyerébe támasztva. Az arca közeledik az arcomhoz. Hevesebben ver a szívem. Érzem a meleg leheletét a számon, behunyom a szemem. Az ajka finoman súrolja az enyémet. Az érintése meleg és gyengéd. Nem tudom megállni, hogy bele ne túrjak a kezemmel a hajába. Egy régi álmot váltok valóra.

Hagyom, hogy elveszek benne. Egy pillanatig olyan, mintha csak mi ketten lennénk a világon, és semmi más nem

számítana. Úgy érzem, van egy parányi remény, hogy elengedjek mindent, és vele maradjak, így, örökre. De amikor rám hajol, és megérezem magam fölött a testét, belém hasít a rémület. Eszembe jut Drew, és a fájdalmas emlékek örvényleni kezdenek a fejemben. Mellbe taszítom.

– Hagyd abba! – kiáltom az oldalamba hengeredve.

– Mi a baj? Mit csináltam?

Hallom a fájdalmat a hangjában, és ettől összeszorul a szívem. Az én hibám, nem az övé.

Amikor megéreztem magam felett Beau testét, hirtelen magam előtt láttam Drew dühödt tekintetét, és éreztem, ahogy az ujjai belém marnak. Meg akarok szabadulni ettől az emléktől.

– A francba! Kate, kérlek, mondj valamit! – kérlel Beau feszült hangon.

Összerándulok, és a hasam köré fonom a karom.

– Hazavinnél?

El akarom mondani neki. El akarom mondani valakinek, de nem tudom.

Elöttem áll, kezét hátul a nyakszirtjén összekulcsolva. Hátrébb lépek, hogy kartávolságra legyek tőle.

– Jézusom, megmondanád végre, mi folyik itt? Képtelen vagyok csak úgy nézni, hogy egyre messzebb távolodsz tőlem.

– Egyszerűen vigyél haza, Beau – suttogom, és elindulok a furgon felé.

A nevemet kiáltja. Megállok, és visszanézek rá.

– Nem tudom tovább csinálni ezt a szart. Miért nem beszélés hozzám? Mondj egy okot! – ordítja, és beletúr a hajába.

– Nem szeretnéd hallani. Hidd el nekem! – kiáltom, és a számra tapasztom a kezem.

Már a puszta gondolatra, hogy elmondjam neki, feljön az epe a torkomba. Senki nem akarja hallani, hogy a jó kis Kate nem az, akinek hiszik. Beszennyeződött.

– Próbáld meg! – kéri. Fáradt és csalódott a hangja. – Nem tudsz nekem olyat mondani, amitől megváltozna, amit irántad érzek. Semmit.

Megrázom a fejem, és megyek tovább.

– Kate, gyere vissza! – kiáltja.

Félig-meddig szeretnék is. Szeretnék visszamenni hozzá, átölelni a nyakát, és el sem engedni soha többet. De nem tehetem.

Nem hallgatok rá. Bemászok a furgonba, és figyelem, ahogy csípőre tett kézzel a víz felé bámul. Olyan nagyon vágytam rá életem egy szakaszában, de sokkal jobbat érdemel a régi énem üres héjánál. Nézem, ahogy felvesz egy nagy követ, és a vízbe dobja, aztán felkapja a takarót, és elindul a furgonhoz.

Tartok a kellemetlen, néma utazástól hazafelé. Amikor megrugdossa a vezetőülés felőli első kereket, mielőtt bemászik a kocsiba, arra gondolok, ezúttal túlságosan megbántottam. Az elmúlt két évben sokszor próbálta kideríteni, mi történt velem, de ez az első alkalom, hogy megcsókolt. Tulajdonképpen eltaszítottam magamtól az egyetlen embert, akibe kapaszkodnom lehetne.

Beül, és bevágja az ajtót. Szeretnék ránézni, de nem vagyok rá képes.

– Sajnálom – suttogom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nem vagyok benne biztos, hogy hall engem... nem válszol.

A hazafelé úton mintha elveszne a saját világában. Tudom, hogy én löktem be oda. Azt akarom, hogy boldog legyen, de nem én vagyok az az ember, aki ezt meg tudja adni neki.

Ezután hat napon keresztül nem jött át hozzánk. Nem hívott, SMS-t sem küldött. Azt hittem, ezúttal túl messzire mentem, de a hetedik nap kopogott az ajtón, bebizonyítva, miért ő az egyetlen srác, akiben bízni tudok.

Az óta az este óta Beau meg én visszatértünk oda, ahol az utóbbi két évben voltunk. Elég közel engedem magamhoz, hogy vigasztaljon, de nem eléggé, hogy belém lásson. Ám valahogy mégis olvas bennem, amiért egyszerre gyűlölöm és szeretem.

Nem voltunk a tónál azóta sem. Valójában nem mentünk sehová sem együtt. Vagy nálunk, vagy náluk lógtunk. Talán azért, mert féltem, mi történhetne, ha kettesben maradunk.

Azt hiszem, félek attól, amit elmondanék Beau-nak, ha elég kitartóan próbálkozna, és sikerülne ledöntenie körülöttem a falakat. Mindentől félek mostanában.

Talán ez lesz az egyik legutolsó nap, amikor egy ideig együtt lehetünk, úgyhogy beleegyeztem, hogy lemegyek vele a tóra. Olyan sok szép emlék köt oda minket, és nem tehetek róla, de úgy gondolom, ami legutóbb történt, az is szép emlék lehetett volna. Sok olyan pillanat van, amibe legszívesebben örökre bekapaszkodnék, de attól félek, mindig beárnyékolja majd őket az az egy borzasztó emlék, amit nem vagyok képes elengedni.